

specialuddannet i arabisk, så vi kan kommunikere direkte med befolkningen. Det er altså en styrke, der kan medvirke til, at vand, hospitaler, mad, bygninger og samfundet som helhed kommer til at fungere.

Til allersidst: Der har været et par medier, der har beskæftiget sig lidt med, at der er høj risiko for terror og høj minefare. Ja, det er der jo, og faren er nok lidt højere, end den ofte har været, når vi har sendt danske soldater ud. Men jeg gør opmærksom på, at hvis der ikke var nogen som helst risiko, var der ikke grund til at sende soldater derned, for så fungerede samfundet. Soldaterne er selvfølgelig udrustet, trænet og bevæbnet på en sådan måde, at risikoen for den enkelte soldat er så lille som overhovedet muligt. De kender risikoen, de ved, hvad det er for en opgave, de skal løse, og de ved, at der er mange mennesker, der vil takke dem for den professionalisme, de udøver ved at tage til Irak.

Vi støtter forslaget.

Kl. 19.35

Villy Søvnald (SF):

I beslutningsforslaget er der anvendt terminologien »det internationale samfund«, men hvis man læser videre i beslutningsforslaget om FN's rolle, er det jo klart erkendt, at FN er koblet ud.

Er man optaget af, hvor mange lande der deltager, når jeg frem til 16 lande, hovedsagelig de krigsførende lande. Men det, der kendetegner landene, er jo, at det skel, der var mellem dem om krigen – om den var rimelig, retfærdig og legitim eller ej – også består i denne efterfølgende fase.

Soldaterne sendes til Irak i en situation, der også i beslutningsforslaget betegnes som spændt, og det drejer sig som tidligere sagt om 380 mand.

SF's holdning er, at med forslaget her bevæger vi os fra at være en krigsførende magt til at være en besættelsesmagt. Der er ingen tvivl om, at det store flertal i den irakiske befolkning er oprigtig glade for, at de er sluppet af med Saddam Hussein; det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om. Men jeg er ikke mindre i tvivl om, at de ikke ønsker en besættelse udefra. Det fremgår af stort set alle de tilkendegivelser, vi får, også fra dem, man havde regnet med støtte fra, nemlig shiamuslimerne. Deres melding er: Tak fordi I hjalp os af med Saddam Hussein, og gå så hjem. Jeg tror, det er det mest gennemgående tema med variationer fra gruppe til gruppe.

Der er ingen tvivl om, at det er i den kurdiske befolkningsgruppe, der er størst tilfredshed med, at man er blevet fri for Saddam Hussein. Billedet er selvfølgelig mangfoldigt, men at tegne det billede, som jeg synes specielt Venstres ordfører gjorde – at der er tale om en befolkning, der er entydigt glad for situationen – er desværre en fuldstændig fejlfortolkning af den situation, vi sender danske soldater ud til.

Netop fordi situationen er så kompleks, som den er, netop fordi den indeholder så mange modsætninger og så mange farlige elementer, er det afgørende, at FN placeres i den centrale rolle med at sikre Iraks fremtid. Fra SF's side er vi helt enige i, at det er nødvendigt med en militær tilstedeværelse i den nuværende situation – alt andet ville være et fatalt svigt – men det er ganske afgørende, at FN er i den centrale position, også med hensyn til det, der skal ske militært.

Det er bemærkelsesværdigt at bemærke, hvordan den amerikanske regering, specielt høgene i den amerikanske regering med Rumsfeld og Cheney i spidsen, konsekvent har modarbejdet, at FN kommer til at spille nogen som helst afgørende rolle. Det samme har den danske statsminister i øvrigt. Jeg er ikke sikker på, at udenrigsministeren er enig i det synspunkt, men det skal jeg ikke udfritte ham et svar om.

Men det gælder ikke kun med hensyn til den militære del af indsatsen. Det gælder i langt højere grad i forbindelse med de øvrige opgaver, der forestår; håndhævelse af lov og orden, beskyttelse af befolkningen, fastlæggelse af rammerne for landets genopbygning og den politiske overgangsproces og spørgsmålet om, hvem der skal have adgang til de irakiske rigdomme, og hvordan vi kan sikre det. Lige nu sætter besættelsesmagterne sig ud fra forskellige motiver; men fra den amerikanske regerings side helt givet også ud fra et motiv, der drejer sig om at sikre sig magten over regionen og magten over olien, sig på magten i landet.

Jeg tror, man vil drage den lære, at ét er at vinde en krig, men noget andet er at vinde den svære fred. Det synes jeg begivenhederne tydeligt har vist i den korte tid indtil nu.

Som det bl.a. nævnes i forslaget, sender vi danske soldater ud på en farefuld mission. Der er fare for miner, specielt faren for ueksploderet ammunition og klyngebomber er meget stor, og risikoen for terrrorspionage og andre former for trusler vurderes også som høj.

Fra SF's side støtter vi gerne en genopbygning af Irak – ikke kun gerne, vi mener, det er